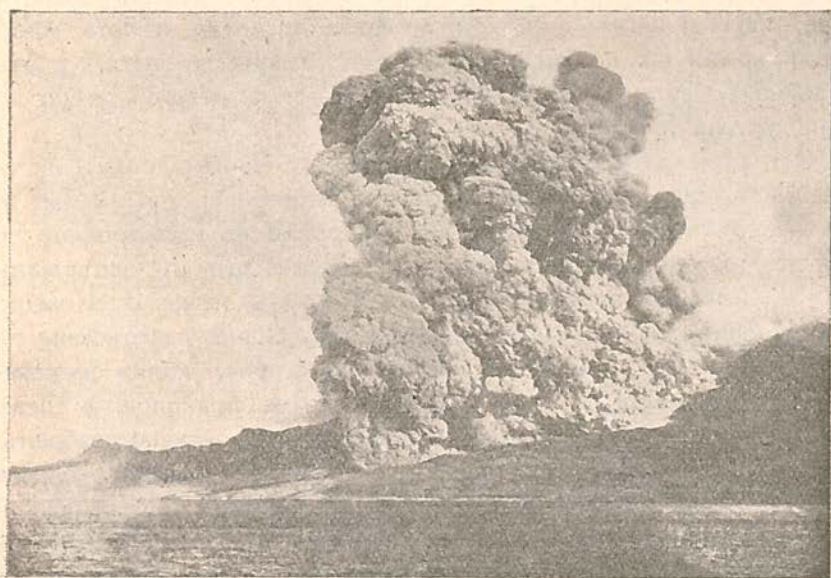

и др.; съ една дума, цѣлата околност заприличала на истинска градина.

Обаче на 3. априлъ 1902. год. на върха на Лиса планина се появилъ черенъ стълбъ отъ пепель и димъ — зловещъ признакъ, че вулканътъ се пробужда. Чували се подземни буботения, придружени съ разтърсване на земята. Много планински потоци се измѣстили отъ коритата си и потекли въ друга посока, а нѣкои изгубили съвършено водата си. Животнитѣ, всѣкога чувствителни и къмъ най-слабитѣ земетресения, станали неспокойни: кучетата виели, змиитѣ напуснали скривалищата си, а птицитѣ престанали да пѣятъ и отлетѣли далечъ отъ планината. Само хората не обърнали внимание на тия явления, продължавайки да вѣрватъ, че вулканътъ е угасналъ за винаги.

Следъ нѣколко дена пепельта достигнала вече до града Сенъ-Пиеръ и покрила съ тънъкъ слой керамидитѣ на кжцитѣ. На 23. априлъ вулканътъ изхвърлилъ камъни и пепель, но и това не смутило никого, даже две захарни фабрики, построени не далечъ отъ кратера, не прекратили работата си. Обаче на 2. май широкъ потокъ нажежена калъ залѣла и разрушила фабричнитѣ здания, при което загинали всички работници — около 120 души. Чакъ тогава въ града настѣпила тревога, и губернаторътъ се видѣлъ принуденъ да назначи комисия отъ мѣстнитѣ учени,

Черенъ облакъ се отправя отъ вулкана къмъ морето.